

4. Wosoł a kruwa.

„Preč jow! preč jow!“ přiběža smorčo wosoł na kruwu, kiž běše sebi na pastwišću homulku tučneje trawy nadešla. „Preč jow!“ smorčeše wón na nju; „mój knjez dže za mnu a chce so runje tu, hdžež ty jěš, do mjehkeho lehnyć“. — „To ty lžeš“, wotmołwi kruwa, „zechce-li twój knjez na mjehkim ležeć, njezechce jow přišedši mi trawu polěhać.“ — „A nimo teho“, poča wosoł zaso, „mój knjez je mi tule trawu za moju službu připokazał.“ — „To ty zaso lžeš“, rjekny kruwa; „twój knjez dyrbjal šelma być, hdy by tebje ze swojeho njezežiwił, ale mje prikroćšił, hdyž ty jemu službu činiš“. Z tym wotehna wona wósła wot sebje. (1828.)

5. Woł a liška.

Woł wuhlada něhdy na licy lišku a poča hnydom na nju ruć: „Hejda liška, čakaj wšak!“ Liška jeho dočaka a woł prošeše ju, zo by jako jara mudre zwěrjo jeho tež mudrosć wučila. „K temu słuša najprjedy, zo so tak spěšnje suwaš a tulaš, wobroćeš a skačeš kaž ja“, džeše liška a poča jemu to rozpokazować; woł pak to po njej činješe. „Psej skobano! woł je kołwrótny a wšón njemdry!“ počachu někotři burjo nazdala wolać a běžachu na woła. Liška so miny; woł pak bu dosahnjeny, zespiny a pomału domoj dowjedzeny. Doma dosta na měsće lékařstwo přez kołwrótnosć a to tak dołho, doniž kóždy njewidžeše, zo hinaši njeje, hač je hdy prjedy byl. (1828.)

6. Law a mjedwjedź.

Law a mjedwjedź zeńdžeštaj so w lěsu, a mjez tym a tamnym rjekny law k mjedwjedźej: „Mój smój džě tola najsylnišej na zemi.“ — „To njejsmój, čłowjek je sylniši“, wotmołwi mjedwjedź. „Pokaž mi čłowjekow, to chceš ja